

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax: 0232 211 273,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Programe gratuite pentru copii, elevi, studenți și tineri organizate în parohia noastră

Adresăm tuturor copiilor, elevilor, studenților, tinerilor, precum și tuturor persoanelor interesate, indiferent de vârstă, invitația de a participa la următoarele activități:

- CLUBUL DE ȘAH, așteptăm înscrieri
- REPETIȚIILE CORULUI DE TINERET „PSALM” DIN CADRUL CURSULUI GRATUIT DE INTERPRETARE A MUZICII RELIGIOASE CORALE, se vor relua curând
- MEDITAȚII LA MATEMATICĂ pentru elevi de gimnaziu și liceu

- CURSURI gratuite de LIMBA ENGLEZĂ,
- **vinerea ora 10.00—grupa mare**
- **vinerea, ora 11.00—grupa mică**
- MEDITAȚII la orice disciplină

Condiții de participare și detalii:

- www.parohiatomacozma.ro
- tel. 0741 706 602 sau 0761 621 994
- e-mail/id messenger: redactor_sef@yahoo.com

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o carte nouă!

Citește și informează-te !

Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminică, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

* Alexandra Popa, tel. 0720 606 820,
petite_sourire@yahoo.com

* Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Biserica noastră vă invită și în această duminică la pelerinaj pe bicicletă

În continuarea activităților recreative organizate săptămânal în mod gratuit pentru tinerii interesați, Parohia Toma Cozma din Iași a organizat duminică, 1 august a.c., un deosebit pelerinaj pe bicicletă până la Mănăstirea Frumoasa din Iași.

Parohia Toma Cozma lansează invitația doritorilor de călătorie cu bicicleta să participe și astăzi, duminică, 15 august a.c., la un alt pelerinaj ce va porni din curtea Bisericii Toma Cozma la ora 15.00 către Mănăstirea Galata din Iași.

Ca și în cazul acțiunilor anterioare, prin sprijinul firmei Bioma Agro Ecology Co – cu o vastă experiență în domeniul cercetării și producției ecologice - vor fi puse gratuit mai multe biciclete la dispoziția tinerilor care vor dori să participe în pelerinajele organizate săptămânal.

Programări și confirmări de participare la tel. 0741 706 602 (Orange), 0761 621 994 (Cosmote).

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei “Toma Cozma”

Duminica a doisprezecea după Rusalii

Astăzi, **Adormirea Maicii Domnului**

Grafică realizată de Radu Macsimov, elev cls. a VIII-a

Adormirea Maicii lui Dumnezeu - nădejde a trecerii la viața veșnică. Moartea e soarta tuturor, pe când slava de după moarte e moștenirea credinței curate și vii

În toată lumea creștină se prăznuiește luminat Adormirea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, pentru că ea, după Învierea și Înălțarea Domnului, este cea mai apropiată și mai vie încredințare de slava menită celor ce cred în Domnul. Privește la Adormire, și vei pricepe care este nădejdea chemării noastre, iar când vei pricepe nu vei cruța nimic pentru a o dobândi.

Iată icoana! Maica Domnului a trecut la cele veșnice. O înconjoară Apostolii, care se tânguiesc. Pe loc Se pogorâră însă Domnul, înconjurat de îngeri și de toți sfinții, și primește în brațele Sale preacuratul ei suflet. Așa a fost cu Maica lui Dumnezeu. Ea este însă și Maica noastră, a tuturor, și a înnoit această cale de mutare din viața aceasta în cealaltă, ca în urma ei să se strămu-te mai apoi la Dumnezeu, pe aceeași cale, și toți apropiații ei, și ca la vremea potrivită să poată mărturisii: „Iată eu și copiii mei!” Moartea e soarta tuturor, pe când slava de după moarte e moștenirea credinței curate și vii.

Văzând cu mintea această slavă și nestrămutarea făgăduințelor ei, precum și înrăurirea pe care încredințarea de acest lucru o are asupra întocmirii vieții noastre duhovnicești, Apostolul Petru nu se poate înfrâna să nu strige: *Binecu-vântat fie Dumnezeu... Care ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moștenire nestrăcută și neîntinată fi nevestejită, păstrată în ceruri pentru noi!* (1 Petr. 1, 3) Păgânii n-aveau nădejde, după cum ne încredințează Apostolul Pavel. Nădejdea moștenirii vieții veșnice a devenit trăsătură deosebită a creștinilor și cel mai puternic sprijin al tăriei morale pentru răbdarea tuturor ostenețelor și lipsurilor care sunt de neocolit în viața cea după credința în Domnul. A căzut această verigă din lanțul mișcărilor duhovnicești ale omului — și iată că Domnul o pune la loc și reface duhul, care căzuse în nenădăjduire.

(continuare în pagina a treia)

ASTĂZI, 15 august, ORA 15.00, PELERINAJ PE BICICLETĂ PÂNĂ LA MĂNĂSTIREA GALATA — IAȘI

Evangelhia duminicii

Tânărul cel bogat (Matei XIX, 16-26)

16. Și iată, un tânăr a venit la El și I-a zis: “Învățătorule bun, ce bine să fac ca să am viață veșnică?”
17. Iar El a zis: “De ce-Mi spui bun ? Nimeni nu este bun, decât numai Unul Dumnezeu. Iar dacă vrei să intri în Viață, păzește poruncile.”
18. El I-a zis: “Care ?” Iar Iisus i-a zis: Să nu ucizi, că nu te desfrânezi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb;
19. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.
20. Tânărul I-a zis: “Pe toate acestea le-am păzit din tinerețea mea. Ce-mi lipsește?”
21. Iisus i-a zis: “Dacă vrei să

fii desăvârșit, du-te, vinde-ți averile, dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; și vino de-Mi urmează Mie”

22. Dar tânărul, auzind cuvântul acesta, a plecat întristat, căci avea multe averi.

23. Iar Iisus a zis către ucenicii Săi: “Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în împărăția cerurilor.

24. Și vă mai spun: Mai lesne e să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu”.

25. Auzind acest cuvânt, ucenicii tare s-au mirat și au zis: “Atunci, cine poate să se mântuiască?”...

26. Iar Iisus, privind drept la ei, le-a zis: “Aceasta e cu neputință la oameni, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință”.

Tipografia Croma Line, Adresa: STR. SOCOLA, Nr. 51-53 tipografii, materiale publicitare, producție croma.line@yahoo.com, 0728 101 081

IN MEMORIAM - Trei ani de la trecerea la cele veșnice a Blândului Păstor al românilor:

Patriarhul Teoctist Arăpașu

Vineri, 30 iulie, s-au împlinit 3 ani de la moartea Fericitului întru pomenire Teoctist, Patriarhul României. Continuăm publicarea în foileton, a câtorva frânturi de gânduri și sentimente ale unor oameni care l-au cunoscut îndeaproape.

Conștiința fiecăruia dintre noi este o reflexie a educației și a propriei experiențe de viață, dar se fundamentează mai cu seamă pe exemplele deosebite, frumoase, pe icoanele vieții ale chipurilor umane cu care Dumnezeu ne-a hărăzit să fim contemporani. Suntem fiecare dintre noi purtători în suflete ai unor chipuri luminoase care vrem sau nu vrem să recunoaștem, ne înfrumusețează caracterul, ne consolidează conștiința și ne dau tărie și forță în confruntarea concretului. Un astfel de chip strălucitor păstrez în sufletul meu și în persoana Fericitului întru pomenire Patriarh Teoctist. Nu voi stăruia asupra multor, nenumărate prilejuri în care cuvântul său, îndemnul, preocuparea sa pentru devenirea mea s-au așezat la temelie la ceea ce astăzi am reușit să fiu. Aș vrea să rup din prețioasele amintiri, doar câteva crâmpie de memorie, în care chipul blândului ierarh se vâdește în toată splendoarea.

Prin anii 1975-1976, împreună cu familia și câțiva prieteni din cartier mergeam la Mănăstirea Cetățuia, seară de seară, la rugăciune și intonam cântările la strană. Ne familiarizassem și cu cântările și citirile de la strană, dar și cu părinții care, smeriți, își ocupau, fiecare locul său la slujbă. O dată cu venirea sezonului rece apărea în strană, în fiecare seară, un părinte pe care în timpul verii nu îl vedeam decât în duminici și sărbători. Intra discret, neobservat, se închina smerit, se așeza în strană, și acolo rămânea ca o statuie gânditoare cu fruntea aplecată și cu privirea departe peste veacuri. Iar cum se făcea primăvară, dispărea. Era pentru noi o apariție exotică: mic de statură, gârbov, cu capul aplecat de abia-i zăreai chipul, mereu nemișcat cu fața spre altar. Doar din când în când privirea-i meditativă se lumina și repeta șoptit versetul de psalm care se citea, nu pentru sine, ci, sfătos, pentru noi: „I-auzi ce zice: «*Mănițați-vă, dar nu greșiți*» (Psalm 4, 4)” . Știam că mânia este păcat și-atunci cum să te mânia fără să greșești ? Și uite așa, versetele pe care ni le cita șoptit deveneau pentru noi temă de meditație.

Aveam să înțeleg mai târziu că el era „grădinarul” mănăstirii. Decretul din 1959, l-a scos afară din pustnicia sa de lângă Sihăstria Voronei și singura lui șansă pentru a putea rămâne prin preajma vieții monahale, fusese să se strămute la Iași, și să lucreze ca personal civil la mănăstire, motiv pentru care umbla toată ziua îmbrăcat într-un halat. Deși purta povara a opt decenii de viață, din zorii zilei, până târziu în noapte, în tot sezonul agricol stătea aplecat asupra straturilor pe care le îngrijea cu un devotament admirabil. Era ”Liturgia” lui zilnică. Spatele-i încovoiat nu era un semn de boală, ci exprima jertfa pe care cu atâta dăruire o aducea Domnului, stând aplecat tot timpul, ca „să nu aibă frații lipsă de legume”. Nu locuia în mănăstire. Lumea nu-l cunoștea. Avea o cămăruță, sărăcăcioasă, lângă grajdul vitelor, nefiind înregistrat oficial ca viețuitor al mănăstirii. Nici nu cerea mai mult. Bucuria lui că putea să slujească Domnului, în felul acesta cu totul personal, i se zăcea pe chipul senin și mereu zâmbitor. Nu l-am văzut

niciodată trist. Se recomanda simplu: „Ioachim, păcătosul”.

Toamna anului 1977 a adus și prima vizită la Mănăstirea Cetățuia a Arhiepiscopului Teoctist, proaspăt instalat ca Mitropolit al Moldovei și Sucevei. Era seara unei zile obișnuite de peste săptămână. Slujba era pe terminate. A intrat, s-a închinat, smerit, într-o tăcere străină de alaiul și imnul care se intonează în astfel de momente. S-au aprins numai luminile în toată biserica. Îl priveam fascinați și emoționați. Ne-a rostit câteva cuvinte cu glasul-i lin, ușor melodios. Apoi a cerut părintelui Mitrofan să cheme în biserică pe toți viețuitorii mănăstirii. Eram în biserică doar o mână de oameni, cu părinții călugări. „Dar sunt toți, aici la slujbă” - a replicat Părintele stareț Mitrofan. „Lipsește unul, mai vezi și la gospodărie !” - a insistat Mitropolitul, cu un aer atotștiutor. După alte câteva minute de dialog al celor prezenți cu „Înaltul”, a sosit, în hainele-i ponosite și Părintele Ioachim. În momentul când Părintele Ioachim a intrat în biserică, Părintele Teoctist nu și-a mai dezlipit privirea de pe el, s-a dus direct la el și privindu-l îndelung l-a întrebat: *Mă cunoști ?* Părintele cu o sclipire scurtă, uitându-se la ierarh, a privit din nou în jos, așa cum o făcea de obicei și a spus: *Da, părinte!* Și atunci Părintele Teoctist a vorbit despre acest om minunat despre care mai nimeni nu știa nimic: *„Vedeți, omul acesta a fost primul meu îndrumător duhovnicesc când eram copil și, mai mult, chiar m-a ajutat cu bani atunci când am plecat să studiez la seminar. El a rămas în pustnicia lui de lângă Sihăstria Voronei, eu am plecat la școli, dar nu voi uita niciodată binele pe care mi l-a făcut . Pentru el am venit aici la mănăstire. - Vezi, nu te-ai ostenit zadarnic, acum sunt mitropolit !”* i-a spus cu familiaritate.

Dincolo de strălucirea din priviri, acest frumos gest al recunoștință a făcut să strălucească mai mult frumusețea caracterului acestui luminos ierarh.

Pr. M. Mărgineanu

(continuare în numărul rul viitor)

Cronica lucrărilor efectuate la biserica noastră

În cursul acestei săptămâni, s-a finalizat zidul de sprijin din imediata vecinătate a bisericii, iar în interior curățenia generală. Mulțumind tuturor celor care ne-au sprijinit în realizarea acestor lucrări, readucem în atenție prioritățile stabilite de Consiliul Parohial, în ședința din 1 august:

- realizarea zidului de sprijin, cu îndreptarea terenului și, după caz, umplutura cu pământ a zonei terasate,
- refacerea porților de acces auto și a gardului de lemn din această zonă
- realizarea în biserică a unor strane noi, având în vedere starea critică a celor existente și faptul că în altar nici nu există strane.
- finalizarea documentației în vederea realizării platoului liturgic cu lumânărar.

În măsură în care aceste lucrări vor fi finalizate, vom putea invita pe IPS Teofan pentru slujba de resfințire a bisericii, având în vedere anvergura lucrărilor executate.

Vă rugăm să ne sprijiniți prin:

• contribuții financiare pentru plata muncitorilor, pentru achiziționarea unor noi strane

• implicare în susținerea meselor zilnice pentru muncitori. **PROGRAMARI LA OFICIUL PAROHIAL, tel. 0232 211 273 sau direct la PANGARUL BISERICII**

• Implicare în activitățile de curățenie generală care se efectuează în biserică

Cronicar

Adormirea Maicii lui Dumnezeu - nădejde a trecerii la viața veșnică. Moartea e soarta tuturor, pe când slava de după moarte e moștenirea credinței curate și vii

(continuare din prima pagină)

În Sine învie, înalță la cer și așază de-a dreapta lui Dumnezeu și Tatălui firea omenească, după ce a dat mai înainte încredințare că unde este El, acolo va fi și sluga Lui (v. In 12, 26). După aceea, le înfățișează tuturor în chip vădit mutarea la slavă a Maicii Lui și a noastre. În fine, nu o dată a arătat aceasta asupra apostolilor și a multor sfinți, și totul ca să întipărească în chip cât se poate de pipăit nu numai gândul, ci și simțirea slavei *celei după aceea* (I Petr. 1, 11).

Duhul cel nou al vieții îi umplea pe credincioșii care intrau în această făgăduință. Ei încetau să mai trăiască pe pământ și pentru pământ, având viețuire în ceruri, după cum arată apostolul, ca niște moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. Iată de ce putea oricine să adeverească prin cuvântul apostolului: „Cine și ce ne va despărți de Domnul? Nimeni și nimic”. Simțeau și ei necazurile când erau în împrejurări aducătoare de necaz; însă răbdau necazurile, iar prin nădejde se bucurau. Trăind în lume, aveau ceea ce este socotit în lume a fi bun, și îi vedeau și pe alții că au acestea, însă pe toate le socoteau a fi gunoi, din pricina nădejzii care le stătea înainte.

Greu le era și lor să fie neclintiți, să nu dea înapoi în viață și în credință; ei biruiau însă toate ostenețile prin nădejdea că cel credincios în puține va fi pus peste multe, că va fi proslăvit împreună cu Cel pentru Care pătimește (v. II Tim.2, 12; Apoc. 21,7).

Așa că iată unde e cheia vieții întru Hristos Iisus, Domnul nostru: în nădejdea vie! Să vă chem oare, fraților, *a tine nădejdea care ne este pusă înainte* (Evr. 6, 18) pentru a o avea ancoră tare și de nădejde a sufletului? Aș ca de la o asemenea chemare să răspundeți cu dojana: „Oare noi nu suntem creștini?”. M-aș putea bucura de o dojana ca aceasta. Dar dacă la cuvântul despre nădejde inima va răspunde cu întrebarea nedumerită: „Ce este nădejdea și la ce folosește ea în viață?”, asta va însemna că acest cuvânt, „nădejde”, este și de neînțeles pentru minte, și de neîncăput pentru inimă. Să știți, cel puțin că dacă dulceața cea vremelnică a păcatului, sau nici măcar neapărat a păcatului, atrage cu putere, dacă neplăcerile cu care se întâlnește omul în viață îi moleșesc duhul și nasc cărtirea, dacă osteneala de a împlini îndatoririle cerute sau consfințite de credință - ea singură — omoară râvna pentru ele, acesta este un semn că nădejdea — acest motor ceresc

— nu a pătruns în sfera vieții noastre duhovnicești, că acest oaspete ceresc n-a cercetat sufletul nostru. Fiindcă atunci când el ne cercetează, reorânduiește toate în felul său și face vădită prezența sa. Când casa este luminată, toți își dau seama de acest lucru după lumina care iese pe ferestre: când casa sufletului nostru e luminată de nădejde, lumina aceasta nu poate să se ascundă, ci se descoperă îndată prin nepăsarea față de plăcerile trupești și lumești, prin seninătatea și pacea sufletului în pofi-da tuturor potrivnicilor dinafară și prin neconținută râvnă nestinsă de a sluji Domnului în sfera unde am fost puși, în pofida tuturor osteneților. Despre cel în care are loc asta se poate spune că a fost născut spre nădejde vie, iar cel în care nu are loc este cufundat în nenădăjduire și e în lume ca un om fără Dumnezeu.

Dacă ne vom cerceta pe noi înșine cum se cade, câți dintre noi vor trebui așezați în cea din urmă tagmă? Cu toate acestea, putini se vor învoi să se socoată creștini neadevărați, nedeplini. Nădejdea este simțământul cel mai subțire. Spre mângâierea noastră, dobândirea ei este simplă și pipăită. Vrei să te împodobești cu nădejdea? Începe să slujești Domnului prin împlinirea poruncilor Lui, și vei naște nădejdea, și vei crește în ea. Sluga credincioasă stăpânului este încredințată că stăpânul e binevoitor față de ea și că nu o va lăsa nicidecum de izbeliște: cel credincios lui Dumnezeu nu poate să nu poar-te în sine simțirea bunăvoinței Lui și a încredințării că îl așteaptă răsplăți din partea Lui. Dimpotrivă, și fiul își pierde încredințarea în bunăvoința tatălui său atunci când calcă în vreo privință voia lui vădită: și la cei care viețuiesc cu sfințenie nădejdea piere când ei încalcă cu bună știință porunca vădită a lui Dumnezeu, în viață se întâmplă ca cel care a crezut să purceadă a sluji Domnului. Această slujire naște nădejdea. Nădejdea, la rândul său, aprinde și mai mult râvna de a plăcea lui Dumnezeu. Când omul face mult pe placul lui Dumnezeu, aceasta întărește din nou nădejdea. Și astfel, ele se sprijină, se întăresc și se cresc una pe alta, până când în cele din urmă toate cele lăuntrice și dinafară sunt cuprinse de nădejde - și însuși Dumnezeul nădejzilor umple întreg omul (v. Rom. 15, 13). Și ce fericire poate fi mai mare decât atunci când inima dă mărturie că Dumnezeu nu mai este în noi doar nădejde, ci și gustare a slavei?

Domnul să ne dăruiască, fraților, și nouă lucrul acesta - a prisosi în nădej-de, pentru ca avându-o să putem lucra *cu multă îndrăznire* (v. II Cor. 3, 12) și, iarăși, să arătăm *aceeași râvnă spre adevărarea nădejzii până la sfârșit* (Evr. 6, 11), *ca astfel să ne facem moștenitori vieții veșnice* (Tit 3, 7). Amin!

Sf. Teofan Zăvorățul, *Predici*, Editura Sophia, București, pp. 163-165